

ALLE- * Middagpauzedienst 6 juli 2022 *

DOG- Voorganger: ds. Richard Saly (Amsterdam)

KERK Thema: *Goddelijke Stemverheffing* (n.a.v. Psalm 29)

Bij de geboorte van een van onze kinderen dreigde er even iets niet goed te gaan. Ik kwam daar vooral achter door de toon van de anders zo vriendelijke en ietwat aarzelende stem van de verloskundige die op slag veranderde. De kraamhulp en ik kregen zeer duidelijke instructies op een toon die ervoor zorgde dat wij ook direct deden wat ons was opgedragen. Dit was de stem van iemand die weet hoe er gehandeld moet worden als een kwetsbaar leven op het spel staat.

Er wordt veel geschreeuwd in onze tijd. Op straat. In de Tweede Kamer. Op Twitter. Er wordt veel geschreeuwd in onze tijd. En niet per sé door mensen die echt weten wat er moet gebeuren.

Als wij thuis aan tafel vroeger onze stem verheven in een discussie, was er altijd wel iemand die smalend zei: "Je krijgt echt niet meer gelijk door harder te praten." Sommige leiders, zowel in de kerk als in de politiek, zijn dat blijkbaar vergeten. En eerlijk is eerlijk, er zijn altijd mensen die dat geschreeuw wel fijn vinden. 'Eindelijk eens iemand die zegt waar het op staat.'

Je kunt allergisch zijn voor stemverheffing. Vaak terecht. Er is een teveel aan spierballentaal in onze wereld. Misschien moet ik daarom iets overwinnen als ik Psalm 29 lees. Het is een van de oudste Psalmen lees ik in een commentaar. Heeft deze Psalm misschien een wat verouderd godsbeeld. Wat kunnen wij, moderne mensen, nog met een God die zich kenmerkt door een donderende stem?

Hadden wij God niet juist zorgvuldig getemd tot een God die net zo weerloos is als wij en die het ook allemaal heel naar vindt dat wij er zo'n zootje van maken. Hadden wij al niet lang afscheid genomen van een *God die zich ooit met macht, majesteit, kracht?* Voert de

Psalmist een achterhaalde campagne? Mijn God is de grootste?

Misschien kunnen wij wel niet zoveel meer met een God die zijn stem verheft, omdat wijzelf zo in de ban zijn geraakt van wat onze eigen stemmen denken te moeten zeggen.

Ik zie een paar mannen in een boot. Ervaren vissers. Die weten van de krachten van het water als het stormt. En natuurlijk is hun bootje stevig. En natuurlijk weten ze hoe ze manoeuvreren moeten. Maar er zijn stormen die je niet de baas kunt. Stormen die je op eens doen beseffen hoe klein en machteloos je bent tegenover krachten van chaos en dood.

Maar tussen de vlokken schuim die over de reling van de boot slaan door, zien ze daar een gestalte die over het water loopt. Nee, hij schrijdt. Als een koning. De machten van de chaos hebben geen vat op Hem. Hij is stil. En daarom hoort Hij dwars door het fluiten van de wind zijn leerlingen schreeuwen van angst. En dan, dan klinkt zijn stem boven het water. Gebiedend. De stem van iemand die weet hoe er gehandeld moet worden als een kwetsbaar leven op het spel staat.

Er zijn gebeurtenissen, structuren en angsten die mijn macht verre te boven gaan.

Er zijn stormen in deze wereld, die wij niet tot bedaren brengen. Er zijn stormen in mijn hart die ik niet aankon. *De rust waarmee Jezus het brullen van de storm het zwijgen oplegt, is zijn vertrouwen op de macht van zijn Vader.* Alleen die stem komt nog boven het geschreeuw van de chaosmachten uit.

De Psalm eindigt met de woorden: *de Heer zal zijn volk zegenen met vrede.* Misschien is dat de lakmoesproef voor elke vorm van stemverheffing. Is het resultaat ervan vrede? **Amen**